

A TÁVLAT

Íme a hely. A székek fehérek. Az asztal fénylik.
Az ott ülő férfi a viaszos ragyogást nézi.
A szél újra meg újra megforgatja levegőt,
mintha tágítani akarná a teret. Nekem – gondolja az illető.
Mindig vonzódott az idő változásához,
mely úgy rendeződik, hogy nagyobb rálátása legyen
a bánatra, még a legszemélyesebbre is. A nyílt tenger fölött
felhők hosszú polca csüng, mögötte az elmosódott nap
letűnőben – szelíd változata a történetnek,
mely, ha igaz, csak egyszer mondják el, és mindig túl későn.
A pincérnő meghozza az italt. A férfi a fogyó fény felé tartja,
de csak egy pillanatra. Vörös foltot vet ingére.
Az ég lassan sötétedik, a szél alábbhagy, a látkép fenséges.
Lilába fordulását, ebben az oldott alkonyban,
eggyel több oknak érezni az ottlétre,
mert már megpillantani is egyfajta boldogság,
mintha az önmagában elég és tartós volna.

10 AZT MONDOD

Minden fejben dől el, mondog,
és semmi köze a boldogsághoz. Hideg jön,
meleg jön, rengeteg idő van elmélkedésre.
Belém karolsz és azt mondog, történni fog valami,
valami szokatlan, amire mindig készen álltunk,
mint a Nap érkezése félnapos ázsiai útjáról,
mint a Hold távozása, miután nálunk éjszakázott.

(Szilágyi Mihály fordításai)

